

РЕЙ БРЕДЪРИ ПЪТЕШЕСТВЕНИК

Част 0 от „Семейство Елиът“

Превод от английски: Лидия Цекова-Маринова, 1985

chitanka.info

Призори бащата погледна в стаята на Сеси. Тя лежеше в леглото си. Той поклати в недоумение глава и махна с ръка към нея.

— Е, стига да можеш да ми кажеш каква е ползата от това, че лежи там — каза той, — готов съм да изям всичкия креп от махагоновата си кутия. Спи по цяла нощ, изяджда закуската си и после лежи в леглото си цял ден.

— О, но тя толкова ми помага — обясни майката, като го поведе настрани от потъналата в дрямка бледа фигура на Сеси. — Ами че тя е от най-приспособимите членове на рода. Братята ти да не са по-добри? Повечето от тях спят по цял ден и не вършат нищо. Сеси поне е *активна*.

Те заслизаха надолу, съпроводени от миризмата на запалените черни свещи; черният креп върху перилата на стълбището, останал там недокоснат от завръщането им вкъщи преди няколко месеца, изшумоля, когато минаваха. Бащата уморен разхлаби вратовръзката си.

— Но ние работим през нощта — каза той. — Нима сме криви, че сме, както ти се изразяваш, старомодни.

— Разбира се, че не. Не може всеки от семейството да бъде съвременен.

Тя отвори вратата на избата и те продължиха надолу в тъмнината ръка за ръка. Погледна усмихнатата овалното му бяло лице.

— Наистина е голям късмет, че *изобщо* не се нуждая от сън. Ако бях жена, която спи през нощта, представи си какво семейство щяхме да бъдем! Всеки сам със себе си. Съвършено различни. Всички необикновени. Нали такъв е родът ни. Понякога се ражда някой като Сеси — само разум; понякога има и такива като вуйчо Ейнър — само размах на крила, а друг път имаме някой като Тимоти — уравновесен, спокоен, нормален. После ето те теб, спиш денем. А аз будувам през целия си живот. Така че не би трябвало да ти е толкова трудно да разбереш Сеси. Тя ми помага по милион други начини всеки ден. Изпраща мисълта си до зарзаватчията вместо мен, за да види какво продават там. Отбива се при месаря. Така ми спестява дългия път, ако вече е свършило хубавото месо. Тя ме предупреждава, когато някоя бърбица е тръгнала да ми идва на гости, за да ми пропилее целия следобед. Е, има и стотици други неща...

Те се спряха в мазето до една огромна, празна махагонова кутия. Той се настани в нея, все още неубеден докрай.

— Но поне да имаше някакъв по-съществен принос — каза той.
— Боя се, че ще трябва да я помоля да си потърси работа.

— Първо се наспи. Премисли. Може да промениш решението си до залез-слънце — каза му тя и вече затваряше капака над него.

— Добре — каза той замислено.

Капакът се затвори.

— Леко утро, скъпи — каза тя.

— Леко утро — отвърна той сподавено от затворената вече кутия.

Слънцето изгря. Тя забърза нагоре, за да приготви закуската.

Сеси Елиът бе пътешественик. Изглеждаше като обикновено осемнадесетгодишно момиче. Но външният вид на нито един от членовете на рода не издаваше какъв е всъщност. Нямаше нищо зло, непочтено, жалко, нито пък някаква крилата магия в тях. Те живееха простичко, в малки градчета или ферми, разпръснати по света; старателно преустройваха и приспособяваха талантите си към изискванията и законите на един непрестанно изменящ се свят.

Сеси Елиът се събуди. Тя се плъзна надолу из стаите, като си тананикаше тихичко.

— Добро утро, мамо!

Слезе в мазето да прегледа отново всяка от огромните махагонови кутии, да ги избърше от праха, да се увери, че всяка от тях е добре затворена.

„Татко“ — каза тя, като лъскаше една от кутиите. „Братовчедката Естър“ — отбеляза тя, като разглеждаше друга, нашата гостенка. И... тя почука на трета: — „Дядо Елиът“.

Отвътре се чу шумолене, като от дребен папирус.

„Странна кръстоска за един род, мислеше си тя, като се изкачваше обратно към кухнята. Среднощни вихри в безстрашен полет над планински клисури, някои будуват като мама двадесет и пет часа от двадесет и четири, а някои спят като мен петдесет и девет минути от шестдесет. Различни видове сън...“

Залови се със закуската си. Когато вече бе преполовила сладкиша с кайсии, тя забеляза втренчения поглед на майка си. Остави лъжицата на масата и каза;

— Татко ще промени решението си. Ще му докажа, че е чудесно това, че съм край вас. Аз съм сигурността на нашето семейство; той не

разбира това. Ти само почакай.

— Нима си била в мен преди малко, когато спорех с баща ти? — попита майката.

— Да.

— Стори ми се, че почувствувах как надзърташ през очите ми — кимна майката.

Сеси привърши и се качи в стаята си. Тя оправи одеялата и чистите прохладни чаршафи, после се излегна върху завивките, затвори очи, отпусна ръцете си с тънки бели пръсти върху малките си гърди, отметна назад върху гъстия водопад кестеняви коси нежната си, изящно изваяна главица.

И започна своето, пътешествие.

Мисълта ѝ полетя навън — над двора, отрупан с цветя, полята, зелените хълмове, над задрямалите старинни улици на Мелин Таун, полетя с вятъра над освеженото от утринната роса дефиле. Цял ден тя щеше да лети и да странствува. Мисълта ѝ щеше да се настани в главата на някое куче, да поседи там и тя щеше да почувствува възбудата на кучетата, да опита силата на костите им, да долови острия мирис на урина под дърветата. Щеше да чува, както чува кучето. Забрави напълно човешката конструкция. Щеше да има тяло на куче. Това бе нещо повече от телепатия. Това бе едно пълно откъсване от една телесна среда, за да се премине в друга. То позволяваше достъпа до куче, което търка носа си в някое дърво, до хора, стари моми, птици, деца, заиграли се на дама, влюбени в леглото им някоя утрин, работници, облени в пот от тежък труд, в неродени бебета, розови миниатюрни мозъчета.

Къде ли да отиде днес?...

Тя направи своя избор и пое нататък.

Когато майка ѝ влезе на пръсти миг по-късно, за да надникне в стаята, тя видя тялото на Сеси върху леглото — гръдният ѝ кош не помръдваше, лицето бе непроницаемо. Сеси бе заминала вече. Майката поклати глава и се усмихна.

Утрото се изниза. Ленард, Байън и Сам се заловиха за работа, както и Лора, и сестрата маникюристка; а Тимоти бе изпратен на училище. Къщата притихна. По обяд се чуваха само гласовете на трите по-малки братовчедки на Сеси Елиът, които играеха на броилка в задния двор. Тук винаги имаше гости: братовчеди, чичовци или

племенници и племеннички, те идваха и си отиваха — като вода, която се стича от някоя водосточна тръба.

Братовчедките прекъснаха играта си, когато високият мъж заблъска силно по входната врата и влетя като хала вътре, когато майката се обади.

— Това беше вуйчо Джон! — промълви най-малкото момченце задъхано.

— Онзи, дето го мразим ли? — попита второто.

— Какво иска? — извика третото. — Изглеждаше разгневен!

— *Ние сме* разгневени срещу него, ето какво — обясни второто с достойнство. — Заради това, което причини на рода ни преди шестдесет години, преди седемдесет години и преди двадесет години.

— Чуйте!

Те се заслушаха.

— Той е изтичал горе!

— Май че плаче.

— Възрастните плачат ли?

— Разбира се, глупачке!

— Той е в стаята на Сеси! Крещи. Смее се. Моли се. Плаче. Гласът му е ту гневен, ту тъжен, ту уплашен.

Най-малката се разплака. Тя изтича до вратата на мазето.

— Събудете се! Ей, вие долу, събудете се! Вие в кутиите! Вуйчо Джон е тук и може да е донесъл кедров кол. Не искам да ме промуши с него в гърдите! Събудете се!

— Шшшшт — изшътка ѝ най-голямото момиче. — Той няма кол! Пък и в никакъв случай няма да успееш да събудиш хората в кутиите. Слушай!

Те отметнаха глави назад, очите им заблестяха, обърнати в очакване нагоре.

— Махай се от леглото! — заповяда майката, застанала на вратата.

Вуйчо Джон се наведе над потъналото в дълбок сън тяло на Сеси. Устните му бяха разкривени. Имаше някакъв див, обречен и обезумял блясък в зелените му очи.

— Нима съм закъснял? — попита той с пресипнал глас, като хлипаше. — Заминала ли е?

— От няколко часа вече! — отвърна рязко майката. — Сляп ли си? Може да не се върне дни наред. Понякога си лежи там по цяла седмица. Не ми се налага да храня тялото, тя намира препитание чрез този, в когото се е настанила. Отдръпни се от нея!

Вуйчо Джон се вцепени, допрял едното си коляно до пружината.

— Не можа ли да почака? — искаше да знае той и гледаше Сеси обезумял, а ръцете му непрекъснато търсеха, но не напипваха пулса ѝ.

— Нали ме чу!

Майката рязко се приближи до него.

— Не трябва да се докосва. Трябва да остане да лежи, както си е. Така че, ако се върне у дома, да може да се намести отново в тялото си точно както трябва.

Вуйчо Джон обърна главата си. Продълговатото му, сурово, зачервено лице — лице на безумец, бе осеяно със следи от шарка; гъсти черни вежди надвисваха над уморените очи.

— Къде отиде? Трябва да я намеря.

Отговорът на майката изплющя като плесница в лицето му:

— Не знам. Има си любими места. Можеш да я откриеш в някое дете, което тича по пътеката в дефилето. Или да се люлее върху някоя лоза. Или пък да я откриеш в някой рак, под камък в потока как гледа нагоре към теб. Или пък да играе шах на площада, настанила се в главата на някой старец. Знаеш така добре, както и аз, че може да бъде навсякъде.

На устните на майката се изписа кисела гримаса.

— А може сега пък да се е настанила в мен, да те гледа, да се смее и да не ти казва. Това може да са нейни думи и начин да се позабавлява. И ти не би могъл дори да се досетиш.

— Но...

Той се обърна тромаво като огромен каменен блок. Огромните му ръце се издигнаха, като че ли се опитваха да сграбчат нещо.

— Ако мислех...

Майката продължи да говори, неволно гласът ѝ бе станал по-тих.

— Разбира се, че *не* е в мен, тук. Но дори да беше, нямаше как да разберем.

В очите ѝ заблестя едва доловима искрица злоба. Тя стоеше там висока и стройна и го гледаше без страх.

— А сега по-добре ми обясни каква работа имаш с нея.

Той като че ли се бе заслушал в далечен звън на камбана. Разтърси глава гневно, за да се избави от него. После изръмжа:

— Нещо... вътре в мен...

Гласът му секна. Той се наведе над студеното, заспало тяло.

— Сеси! Върни се, чуваш ли? Ти можеш да се върнеш, ако пожелаеш!

Вятърът свиреше тихичко в клоните на високите върби отвъд окъпаните в слънце прозорци. Леглото изскърца под тежестта му. Далечната камбана се обади отново и той се заслуша, но майката не можеше да я чуе. Само той чуваше приглушения звън в този летен ден някъде далече, далече. Отвори уста и смутолеви:

— Искам да направя нещо за мен. От един месец аз чувствавам, че... обезумявам. Завладяват ме странни мисли. Канех се да хвана влака за града и да се посъветвам с някой психиатър, но той няма да ми помогне. Знам, че Сеси може да проникне в главата ми и да прогони страховете, дето ги имам. Би могла да ги засмуче навън като прахосмукачка, ако иска да ми помогне. Единствено тя може да изтръгне мръсотията и паяжините и да ме направи нов човек отново. Ето защо имам нужда от нея, разбираш ли? — каза той с напрегнат от очакване глас.

Облиза устните си.

— Трябва да ми помогне!

— След всичко, което причини на рода? — възкликна майката.

— Не съм причинил нищо на рода!

— Говори се — каза майката, — че някога, в трудни времена, когато си имал нужда от пари, са ти платили по сто долара за всеки от рода ни, когото си посочил на закона, за да бъде пронизан в сърцето.

— Не е вярно! — извика той, размахал ръце като човек, когото са ударили в корема. — Не можеш да го докажеш. Лъжеш!

— Независимо от това, не мисля, че Сеси би се съгласила да ти помогне. Родът ни не би се съгласил.

— Родът, родът!

Той удряше с крак по пода като някое голямо своенравно дете.

— По дяволите родът! Няма да полудея заради тях! Имам нужда от помощ, по дяволите, и ще я получа!

Майката стоеше с лице към него — лице, излъчващо студенина, и с ръце, кръстосани върху гърдите.

Той понижи глас и поглеждаше към нея със срамежливостта на демон, без да среща очите ѝ.

— Слушайте, мисис Елиът — каза той. — И ти също, Сеси — обърна се към спящата. — Ако си там — прибави. — Чуйте следното.

Той погледна към стенния часовник, който цъкаше отсреща върху окъпаната от слънцето стена.

— Ако Сеси не се върне тук до шест часа довечера, готова да ми помогне — да прочисти мозъка ми и да ми върне разсъдъка, аз... аз ще отида в полицията.

Той се изпъчи.

— Имам списък на всички Елиът, които живеят във фермите наоколо и в самия Мелин Таун. Полицията може да насече достатъчно нови кедрови колове само за час, за да прониже с тях дузина сърца от рода Елиът.

Той млъкна и обърса потта от лицето си. Остана така, заслушан.

Далечната камбана започна да бие отново.

Той я чуваше вече дни наред. Не я виждаше, но я чуваше да звъни. Сега биеше близо... далеч... по-близо... по-далеч. Никой друг не можеше да я чуе освен него.

Той поклати глава. Изкрещя, за да заглуши звъна на тези камбани, изкрещя към мисис Елиът.

— Чу ли ме?

Подръпна нагоре панталоните си, затегна с рязко движение катарамата си, мина край майката и се насочи към вратата.

— Да — каза тя. — Чух. Но дори аз не мога да извикам Сеси да се върне, докато тя самата не пожелае. Тя рано или късно ще го направи. Имай търпение. Не бързай да хукваш към полицията...

— Не мога да чакам — срязва я той. — Това нещо в мен, този шум в главата ми продължава вече осем седмици! Не мога да издържам повече!

Погледна намръщен към часовника.

— Тръгвам. Ще се опитам да намеря Сеси в града. Ако не я намеря до шест... е, ти знаеш как изглежда един кедров кол...

Тежките му обувки изтрополиха през хола, отдалечиха се надолу по стълбите и заглъхнаха навън. Когато всичко утихна, майката се обърна и погледна съсредоточено, с болка, надолу към спящата.

— Сеси — извика тя тихичко, настойчиво. — Сеси, ела си!

Отговор не последва. Сеси лежеше там и не помръдваше, колкото и дълго да чакаше майка ѝ.

Вуйчо Джон мина през свежите поля и продължи по улиците на Мелин Таун — търсеше да открие Сеси във всяко дете, което държеше в ръка сладолед, и във всяко малко бяло кученце, което топуркаше по пътя си към нетърпеливо дирено незнайно местенце.

Градът приличаше на истинско гробище. В него имаше само няколко паметника, всъщност... сгради на едно забравено вече изкуство от отдавна забравени времена. Той представляваше огромна ливада от брястове, американска лиственица и хималайски кедър, застлана с дървени пътеки, които можеха да бъдат прибрани нощем под навеса, в случай че ви безпокои шумът от стъпките на хората. Имаше високи къщи, изпосталели и помръкнали от целомъдрие като стари моми, със стени, покрити с парченца от цветни стъкълца, върху които се виждаше изтънялата златиста перушина по вековните птичи гнезда. Имаше дрогерия с чудновати плетени столчета с дъна от шперплат, изпълнена от характерния някога за дрогериите, но отдавна вече забравен остър мирис. Имаше и бръснарски салон, а пред него — пилонче, увенчано с лентата на Почетния легион, което се въртеше под стъклен похлупак. Имаше и зарзаватчийница, от която лъхаше на гнили плодове, и прашни кутии, и на една стара арменка, която бе като ръждива монета. Градът бе замрял в сянката на хималайския кедър и дърветата със сочни, зелени листа, а някъде в него бе Сеси — тази, която пътешествуваше.

Вуйчо Джон се спря, купи си бутилка портокалов сок, изпи го, избърса лицето си с носна кърпа, а очите му подскачаха нагоре-надолу както въжетото, на което скачат малките деца.

„Страх ме е — помисли си той. — Страх ме е.“

Видя птиците, накацали по телеграфните жици в редица като точките и тиретата от Морзовата азбука. Беше ли Сеси там, присмиваше ли му се с острия поглед на някоя птица, която разперваше перушина и чуруликаше отгоре.

Той се усъмни в индиеца, собственика на магазинчето за пури. Но в този студен като изсечен от камък тютюнев образ нямаше живот.

Някъде отдалеч като в ранна неделна утрин той дочу звъна на камбаните, който заля мозъка му. Ослепя напълно. Потъна в

непрогледен мрак. Бели, изтерзани лица заплуваха като видения в главата му.

— Сеси! — извика той във всички посоки, към всичко наоколо. — Знам, че можеш да ми помогнеш! Раздрусай ме като дърво! Сеси!

Слепотата премина. Той бе облян в лепкава, ледена пот, която непрестанно извираше от него.

— Знам, че можеш да ми помогнеш — повтори той. — Видях те как помогна на братовчедката Мариан преди години. Преди десет години беше, нали?

Той стоеше и полагаше усилия да се съсредоточи.

Мариан бе девойка, срамежлива като къртиче, косата ѝ бе сплетена на две плитки върху кръглата ѝ главица. В своята пола Мариан бе като езиче на камбанка, което никога не звънеше, когато вървеше; просто пристъпваше плахо, отместваше крак подир крак. Тя забиваше поглед в бурените и тротоара под краката си, поглеждаше към брадичката ви, ако изобщо ви забележеше, но никога не срещаше погледа ви. Майка ѝ се отчайваше при мисълта, че Мариан никога няма да се омъжи или да постигне каквото и да било.

В такъв случай всичко зависеше от Сеси. Тя се напъха в Мариан като юмрук в ръкавица.

Мариан подскочи, затича се, извика, жълтеникавите ѝ очи заблестяха. Тя запърпори с полите си, разплете косата си и я разпусна като бляскав воал върху разголените си рамене. Кикотеше се и звънтеше като развеселено езиче в съживената камбанка на своята рокля. Менеше лицето си в различни изражения на свенливост, веселие, интелигентност, майчино блаженство и любов.

Момчетата се втурнаха след Мариан. Мариан се омъжи.

Сеси се оттегли.

Мариан изпадна в истерия; *опората* ѝ я нямаше вече!

Тя лежа отпусната като купчина дрехи цял един ден. Но навикът бе вече изграден в нея. Частица от Сеси бе останала като вкаменен отпечатък върху мека варовикова скала и Мариан започна да проследява навиците, да ги премисля и да си припомня времето, когато Сеси бе вътре в нея, и твърде скоро тя тичаше, викаше и се кикотеше сама — като куп дрехи, съживен от някакъв спомен!

Оттогава Мариан заживя щастливо.

Вуйчо Джон се бе спрял на приказки при индиеца, собственик на магазинчето за пури, но внезапно разтърси яростно глава. Множество ярки мехурчета заплуваха в очите му и всяко със свои мънички, скосени, микроскопични очички се взираше навътре, навътре в мозъка му.

Ами ако никога не намереше Сеси? Ами ако ветровете я бяха отнесли чак до Елджин? Не беше ли именно приютът за душевноболни мястото, където най-много обичаше да прекарва времето си, като се докосваше до техните умове, улавяше и преобръщаше техните объркани, накъсани мисли?

Някъде отдалеч долетя като стон и отекна пронизителен писък на свирка и облак от пара се разстла наоколо, когато влакът профуча по моста над долината и полетя над прохладните реки, сред узрелите ниви, през тунели, под сводове от блеснали листа на орехови дървета. Джон стоеше уплашен. Ами ако сега Сеси се бе наместила в главата на машиниста? Тя обичаше да препуска с чудовищните локомотиви из полята дотам, докдето и бе възможно да осъществи контакт. Да опъва въжетото на свирката, докато тя изпищи над заспалата нощем земя или задрямалата денем природа.

Той тръгна по една сенчеста улица. Стори му се, че с крайцеца на очите си вижда възрастна жена, сбръчкана като изсъхнала смокиня, гола като семе на магарешки бодил, да плува между клоните на глогината, с кедров кол, забит в гърдите ѝ.

Някой изпищя!

Нещо го удари по главата. Един кос се устреми високо нагоре в небето, отнасяйки кичур от косата му!

Той размаха юмрук към птицата, запрати камък.

— Ще ме стряскаш, а! — изкрещя той.

Задъхан от гняв, видя как птицата описа кръг, мина зад него и кацна на един клон в очакване на следващата възможност да се спусне към косата му.

С лукав блясък в очите си той се обърна с гръб към птицата.

Чу стремителния плясък на крилата ѝ.

Обърна се със светкавичен скок и посегна да я сграбчи:

— Сеси!

Успя! Тя пърхаше и пищеше в ръцете му.

— Сеси! — извика той, като гледаше обезумялото черно същество, което стискаше здраво между пръстите си. Птицата го клъвна и потече кръв.

— Сеси, ще те смачкам, ако не ми помогнеш!

Птицата изпищя и го клъвна.

Той стисна по-силно пръсти, още по-силно и още по-силно.

Отдалечи се от мястото, където бе пуснал най-последно мъртвата птичка, и нито веднъж не погледна назад към нея.

Навлезе в дефилето, което минаваше през самия център на Мелин Таун.

Какво ли става сега, чудеше се той. Телефонирала ли е вече майката на Сеси на някого? Обхванати ли са вече всички от рода Елиът от страх? Той се олюля като пиян, а мишниците му плувнаха в езера от пот. Е, нека сега *те* се пострахуват малко. Той самият се бе уморил от непрекъснатия страх. Ще потърси още малко Сеси и после ще отиде в полицията!

На брега на поточето той се засмя при мисълта за всички Елиът, които в този момент вероятно припкаха като обезумели, опитвайки се да измислят някакъв изход и да му се изплъзнат. Но такъв изход не съществуваше. Щяха да бъдат принудени да накарат Сеси да му помогне. Не можеха да си позволят лукса да оставят добрия стар вуйчо Джон да умре от лудост. О, не, господи!

Кръгли, мънистени очички се спотайваха дълбоко под водата и се взираха нагоре към него.

През знойните летни следобеди Сеси често бе навлизала през меката черупка между челюстите в главите на раците. Тя бе надничала навън през черните им кръгли като яйца очи върху чувствителните, нишковидни стълбчета и бе усещала как потокът се оттича край нея на течни воали от прохлада и пленена светлина. Тя вдишваше и издишваше частиците, които плуваха във водата, и държеше своите изпъкнали и остри като ножици, обрасли с влакнцата щипци пред тялото си — изящни като щипци за салата. Тя наблюдаваше как гигантските ходила приближават към нея по дъното на потока, чуваше слабия, заглушаван от водата вик на момчетата, които търсеха раци, виждаше ги как потапят ръце, преобръщат и цамбурват камъните, сграбчват и мятат обезумелите животинки в отворени метални кутии,

където множество други раци се щураха уплашени като внезапно оживило се кошче с отпадъци.

Тя наблюдаваше как побелелите от водата крака на момчетата прекрачват над камъка, виждаше сенките на голите им тела върху мръсното пясъчно дъно, виждаше как някоя несигурна ръка се вдига, чуваше насочващия шепот на някое момче, забелязало плячката под камъка. После, когато ръката се спуснеше и преобръщаше камъка, Сеси разперваше кокетно плавника на тялото, което временно ѝ принадлежеше, отскачаше назад сред малка пясъчна експлозия и изчезваше надолу по течението.

Отиваше до друг камък, където се настаняваше, разперила плавник върху пясъка, държеше гордо щипците пред себе си, мъничките ѝ стъклени черни очички светеха, а водата на потока бълбукаше в устата ѝ и я изпълваше с прохлада...

От мисълта, че Сеси може да е така близо до него — във всяко живо същество наоколо, вуйчо Джон изпадна в безумна ярост. Във всяка катеричка, в болестотворен микроб, дори в неговото болно тяло би могла да съществува Сеси. Тя можеше да прониква дори в амебите...

В някои жарки летни следобеди Сеси живееше в амебите, стрелкаше се, люлееше се надълбоко в застоялите тъмни води на някой питеен кладенец. В дните, когато светът там горе над нея, над неподвижните води, представляваше истински кошмар от горещина, отпечатана върху всеки предмет по земята, тя лежеше сънливо, потрепвайки в прохладните дълбини на кладенеца. Горе над нея дърветата бяха като сенки, обхванати от зелени пламъци. Птиците бяха като бронзови отпечатыци в мозъка, оцветени в различни цветове. Над къщите се носеха изпарения като от навеси с тор. Когато се затръшнеше някоя врата, като че ли гръмваше пушка. Единственият приятен звук в зноен ден бе бълбукането на кладенчовата вода, загребана с порцеланова чашка, която една кокалеста възрастна жена изливаше задъхано между порцелановите си зъби. Сеси чуваше над главата си силното тракане на обувките на старицата, жежката ѝ като августовското слънце въздишка. И легнала на дъното сред прохлада, поглеждаше нагоре през дълбокия отекващ тунел на кладенеца и чуваше как засмуква желязната помпа, която потната старица натискаше енергично, и всичко: вода, амеби, Сеси се издигаше нагоре

по гърлото на кладенеца и се изливаше в чашата, над която се бяха надвесили в очакване повехнали от слънцето устни. Тогава, едва тогава Сеси се оттегляше, в мига, когато устните се надвесваха, за да отпият глътка вода, чашата се накланяше и порцеланът срещаше порцелан...

Джон се препъна и се плъосна в цял ръст в потока.

Не се изправи веднага, а седна — от него се стичаше вода и видът му бе жалък.

После започна да мята камъни, да крещи, да сграбчва и да изпуска раци, да ругае. Камбаните зазвъняха още по-силно в ушите му. И сега едно след друго, цяло шествие от човешки тела, които не съществуваха, но изглеждаха като истински, заплуваха край него по водата. Бели, голи като червеи тела се носеха по гръб като марионетки с отпуснати конци. Когато плуваха край него, вълните полюшваха главите им и лицата им разкриваха типичните черти на всеки представител на рода Елиът.

Седнал там, във водата, той се разрида. Бе пожелал помощта на Сеси, но как би могъл да очаква, че ще я получи, щом се бе държал като глупак, бе я проклинал, мразил, бе заплашвал нея и целия род?

Той се изправи и се отърси. Излезе от потока и пое нагоре по хълма. Сега му оставаше да направи само едно. Да се моли на всеки отделен член на рода. Да ги моли да се застъпят за него. Да ги накара тях самите да помолят Сеси да се върне по-бързо у дома.

Вратата в салона на погребалното бюро на Корт Стрийт се отвори. Собственикът — нисък, добре подстриган мъж с мустаци и чувствителни тънки пръсти, вдигна очи. На лицето му се изписа разочарование.

— О, това си *ти*, вуйчо Джон — каза той.

— Племеннико Байън — промълви Джон, все още мокър от водата. — Необходима ми е помощта ти. Виждал ли си Сеси?

— Да съм я виждал ли? — учуди се Байън Елиът.

Облегна се на мраморната маса, където подготвяше някакво тяло. И се изсмя.

— Боже мой, не ме питай *това!* — изпръхтя той. — Я ме погледни по-отблизо. Познаваш ли ме?

Джон настръхна.

— Ти си Байън Елиът, братът на Сеси, разбира се!

— Грещиш.

Собственикът на погребалното бюро поклати глава.

— Аз съм братовчедът Ралф, месарят. Да, *месарят!*

Той почука главата си.

— Тук вътре, което е най-важно, аз съм Ралф. Работех в хладилника си преди малко — ей там, в месарския магазин, когато внезапно Сеси нахлу в мен. Тя взе мозъка ми ей така, като че ли просто й е дотрябвала назаем чаша захар. Току-що ме докара ей тук и ме намърда в тялото на Байън. Горкичкият Байън! Каква подигравка!

— Ти не си... не си Байън!

— Не, ах не, скъпи вуйчо Джон. Сеси вероятно е поставила Байън в *мое* тяло. Разбираш ли шегата? Един касапин на месо е заменен с друг! Един търговец на замразени меса — заменен с друг такъв!

Той се затресе от смях.

— Ах, тази Сеси, какво дете.

Избърса сълзите, бликнали в очите му от веселия смях.

— Стоя тук от пет минути и се чудя какво да правя. Знаеш ли какво? Да се занимаваш с погребения не е трудно. Не повече, отколкото да се приготви задушено месо. О, Байън би се вбесил, ако ме чуе. С тази негова „почтена“ професия. Сеси вероятно ще ни смени отново по-късно. Байън никога не е бил способен да понесе шега!

Джон изглеждаше объркан.

— Нима дори *ти* не можеш да контролираш Сеси?

— Господи, не. Тя прави каквото си иска. Ние сме безпомощни.

Джон бавно се отпрати към вратата.

— Все пак някак трябва да я намеря — смутолеви той. — Щом може да направи това с вас, мога да си представя как би могла да ми помогне, ако пожелае...

Камбаните биеха все по-силно в ушите му. С крайчеца на окото си той забеляза някакво раздвижване. Обърна се и зина от учудване.

В гърдите на тялото върху масата стърчеше забит кедров кол.

— Сбогом! — извика собственикът на погребалното бюро към затръшнатата вече врата.

Той се заслуша в бързо отдалечаващите се стъпки на втурналия се навън Джон.

Мъжът, който влезе олюлявайки се в полицейския участък в пет часа същия този следобед, едва се държеше на краката си. Гласът му бе

шепот; гадеше му се, като че ли бе взел отрова. Той вече не приличаше на вуйчо Джон. Камбаните биеха непрестанно, той виждаше да се разхождат край него хора с пронизани гърди, но те изчезваха, щом се обърнеше да погледне.

Шерифът вдигна поглед от списанието, което четеше, избърса кестенявите си мустаци с опакото на ръката си, която напомняше хищни щипки, свали краката си от едно очукано бюро и зачака вуйчо Джон да заговори.

— Дойдох да ви разкрия тайната на един тукашен род — прошепна вуйчо Джон с присвити очи. — Проклет род, който се прикрива с измама.

Шерифът се изкашля.

— Как се казва този род?

Вуйчо Джон се поколеба.

— Какво?

— Как се казва родът? — повтори шерифът.

— Гласът ви... — промълви Джон.

— Какво му е на гласа ми? — попита шерифът.

— Като че ли ми е познат — каза Джон. — Прилича на...

— На кого? — попита шерифът.

— На майката на Сеси! Ето на кого ми прилича гласът ви!

— Така ли? — попита шерифът.

— Ето в кого са ви поставили. Сеси ви е разменила също както Ралф и Байън. В такъв случай не мога да докладвам за рода на вас! Няма да има смисъл!

— И на мен така ми се струва — отбеляза строго шерифът.

— Родът ме е притиснал отвсякъде! — простена вуйчо Джон.

— Така изглежда — каза шерифът, наплюнчи един молив и започна да решава нова кръстословица. — Е, довиждане, Джон Елиът.

— Ъ-ъ?

— Казах довиждане.

— Довиждане.

Джон стоеше край бюрото и се заслушваше.

— Чувате ли... *чувате* ли нещо?

Шерифът се заслуша.

— Щурци.

— Не.

— Жаби?

— Не — промълви вуйчо Джон. — Камбани. Все тези камбани. Камбани на светата църква. От онези камбани, чийто звън хората като мен не могат да понасят. Свещени църковни камбани.

Шерифът се заслуша.

— Не. Не бих могъл да кажа, че ги чувам. Ей, внимавай с онази врата там, да не се хлопне.

Вратата на стаята на Сеси се отвори с трясък. Миг след това вуйчо Джон нахълта вътре. Безмълвното тяло на Сеси лежеше върху леглото, без да помръдва. В мига, когато той сграбчи ръката на Сеси, зад него се появи майка ѝ.

Тя изтича до него, заудря го по главата и раменете, докато той падна встрани от Сеси. Звънът на камбани заля целия свят. Пред очите му притъмня. Той пипнешком търсеше майката, като хапеше устни и се задъхваше, а от очите му бликаше порой от сълзи.

— Моля те, моля те, кажи ѝ да се върне — стенеше той. — Съжалявам. Не искам да причиня повече никому зло.

Сред грохота на камбаните до него долетя викът на майката.

— Върви долу и я чакай там!

— Не чувам! — изкрещя той по-силно. — Главата ми.

Запуши с ръце ушите си.

— Толкова силно. Толкова силно, не мога да го понеса.

Той се люшкеше напред-назад.

— Само ако знаех къде е Сеси...

Някак съвсем естествено измъкна сгъваемо джобно ножче и го отвори.

— Не мога да продължавам така — промълви той.

И преди майката да се помръдне, той падна на пода, забил ножчето в сърцето си, а от устните му се стичаше кръв, обувките му бяха застинали завинаги една върху друга, едното му око бе затворено, а другото — изцъклено.

Майката се наведе над него.

— Мъртъв — прошепна тя най-сетне.

— Значи — измърмори тя все още невярваща и се изправи, като внимаваше да не стъпи в локвата кръв. — Значи най-после е мъртъв.

Тя се огледа наоколо уплашено и извика високо:

— Сеси, Сеси, ела си у дома, детето ми, имам нужда от теб!

Тишина, а слънчевата светлина избледняваше вече в стаята.

— Сеси, върни се у дома, детето ми!

Устните на мъртвеца се размърдаха. Висок, ясен глас се разнесе от тях.

— Тук съм! Дни наред вече съм тук! Аз съм страхът, който носеше в себе си, но той въобще не се досети. Кажи на татко какво съм направила. Може би сега ще признае, че и от мен има полза...

Устните на мъртвеца спряха да мърдат. Миг по-късно тялото на Сеси в леглото се изпъна, изпълнено отново като чорап, в който внезапно бе пхнат кракът.

— Вечерята, мамо — каза Сеси, като се надигна от леглото.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.